

PARIŠKA IZJAVA

Evropa, v katero lahko verjamemo

1. Evropa pripada nam in mi pripadamo Evropi. Te dežele so naš dom. Nimamo drugega. Razlogi, da nam je Evropa pri srcu, presegajo našo sposobnost, da bi prav razložili ali upravičili svojo pripadnost. To je stvar skupne preteklosti, pričakovanj in ljubezni. To je stvar običajev ter trenutkov žalosti in bolečine. To je stvar navdihujočih izkušenj sprave in obljube skupne prihodnosti. Povsem navadni kraji in dogodki imajo za nas poseben pomen, ki ga za druge nimajo. Dom je kraj, kjer so stvari domače in kjer smo prepoznani ne glede na to, kako daleč smo zašli. To je resnična Evropa, naša dragocena in nenadomestljiva civilizacija.

Evropa je naš dom.

2. Evropo v vsem njenem bogastvu in veličini ogroža lažno razumevanje same sebe. Ta lažna Evropa v sebi vidi izpolnitev naše civilizacije, vendar bo v resnici zasegla naš dom. Pretirava in izkrivlja avtentične evropske vrline, medtem ko ostaja slepa za svoje pregrehe. Ko zadovoljno ponuja enostranske karikature naše zgodovine, je lažna Evropa polna nepremagljivih predsodkov o svoji preteklosti. Njeni zagovorniki so sirote po lastni izbiri. Zdi se jim, da je biti sirota – biti brezdomec – plemenit dosežek. Na ta način se lažna Evropa hvali kot znanilka univerzalne skupnosti, ki ni niti univerzalna niti skupnost.

Lažna Evropa nas ogroža.

3. Zagovorniki lažne Evrope so očarani nad praznoverjem v neizogibnost napredka. Verjamejo, da je zgodovina na njihovi strani, in ta vera jih dela nečimrne, vzvišene in nesposobne priznanja, da ima postnacionalni, postkulturni svet, ki ga gradijo, pomanjkljivosti. Še več, ne poznajo resničnih virov človeških dostojnosti, ki jih sicer občudujejo – kot jih tudi mi. Ignorirajo, celo odklanjajo krščanske korenine Evrope. Hkrati zelo pazijo, da ne prizadenejo

Lažna Evropa je utopična in tiranska.

muslimanov, za katere si predstavljajo, da bodo z veseljem sprejeli njihova posvetna, multikulturalna stališča. Utopljena v predsodkih, vraževerju in nevednosti ter zaslepljena s samovšečnimi vizijami utopične prihodnosti lažna Evropa nagonsko duši nestrinjanje. To seveda počne v imenu svobode in strpnosti.

4. Prišli smo v slepo ulico. Največja nevarnost za prihodnost Evrope ni ruski avanturizem niti muslimansko priseljevanje. Resnična Evropa je ogrožena zaradi dušече oblasti, ki jo ima lažna Evropa nad našimi mislimi. Naši narodi in naša skupna kultura postajajo votli zaradi iluzij in samoprevar o tem, kaj je Evropa in kaj bi morala biti. Zavezujemo se, da se bomo zoperstavili tej grožnji naši prihodnosti. Branili, ohranjali in podpirali bomo resnično Evropo, Evropo, ki ji vsi v resnici pripadamo.

Braniti moramo resnično Evropo.

+++

5. Resnična Evropa pričakuje in spodbuja dejavno sodelovanje v skupnem projektu političnega in kulturnega življenja. Evropski ideal je solidarnost, ki temelji na privolitvi v zakonodajo, ki velja za vse, vendar je omejena v svojih zahtevah. Ta privolitev ni vedno prevzela oblike predstavniške demokracije. Toda naša tradicija državljanske zvestobe odraža temeljno soglasje z našimi političnimi in kulturnimi izročili, ne glede na njihove oblike. V preteklosti smo se Evropejci borili za to, da bi naši politični sistemi postali bolj odprti za udeležbo ljudstva, in upravičeno smo na to zgodovino ponosni. Čeprav so se za to včasih morali odkrito upreti, so Evropejci zavzeto potrdili, da so kljub krivicam in neuspehom tradicije ljudstev na tej celini naše tradicije. Zaradi takšne predanosti reformam je Evropa kraj, ki si prizadeva za vedno večjo pravičnost. Ta duh napredka izhaja iz ljubezni in zvestobe našim domovinom.

Solidarnost in državljanska zvestoba spodbujata aktivno udeležbo.

6. Duh evropske enotnosti nam omogoča, da zaupamo drug drugemu v javnem prostoru, tudi če smo si neznanci. Javni parki, trgi in široki bulvarji evropskih mest in metropol izražajo evropskega političnega duha: delimo skupno življenje in res publico. Predpostavljamo, da je naša dolžnost prevzeti odgovornost za prihodnost naših družb. Nismo pasivni subjekti pod oblastjo despotskih moči, ne svetih ne sekularnih. In ne klanjamo se neizogibnim silam zgodovine. Biti evropski pomeni biti politično in zgodovinsko dejaven. Sami si pišemo svojo skupno usodo.

Nismo pasivno podrejeni.

7. Resnična Evropa je skupnost narodov. Imamo svoje jezike, izročila

Nacionalna država je zaščitna znamka Evrope.

in meje. Vendar smo vedno prepoznavali medsebojno sorodnost, četudi smo si stali nasproti ali bili celo v vojni. Ta enotnost v raznolikosti nam je naravna. To je izjemno in dragoceno, saj ni niti naravno niti neizogibno. Najpogostejša politična oblika enotnosti v raznolikosti je imperij, ki so ga vojske evropskih kraljev poskušale ustvariti v stoletjih po padcu rimskega cesarstva. Privlačnost imperialne oblike ni izginila, vendar je prevladala nacionalna država: politična oblika, ki povezuje predanost ljudstvu s suverenostjo. Nacionalna država je s tem postala prepoznavna značilnost evropske civilizacije.

8. Nacionalna skupnost si s ponosom vlada na svoj način, se pogosto ponaša z velikimi nacionalnimi dosežki v umetnosti in znanosti ter tekmuje z drugimi narodi, včasih tudi na bojnem polju. To je Evropo ranilo, včasih resno, vendar nikoli ni ogrozilo naše kulturne enotnosti. Pravzaprav je bilo nasprotno. Čim bolj so nacionalne države Evrope postale uveljavljene in prepoznavne, močnejša je postajala skupna evropska identiteta. Po groznem prelivanju krvi v obeh svetovnih vojnah v prvi polovici dvajsetega stoletja smo se še bolj zavzeto odločili, da bomo spoštovali skupno dediščino. To priča o globini in moči Evrope kot civilizacije, ki je kozmopolitska v pravem pomenu besede. Ne iščemo vsiljene, prisiljene enotnosti imperija. Namesto tega evropski kozmopolitizem priznava, da se ljubezen do domovine in državljanska lojalnost odpirata navzven širšemu svetu.

Ne podpiramo vsiljene, prisilne enotnosti.

9. Resnično Evropo je zaznamovalo krščanstvo. Univerzalno duhovno kraljestvo Cerkve je prineslo Evropi kulturno enotnost, vendar brez političnega imperija. To je omogočilo razvoj raznolikih oblik državljanske lojalnosti v okviru skupne evropske kulture. Avtonomnost tega, kar imenujemo civilna družba, je postala značilnost evropskega življenja. Poleg tega krščanski evangelij ne razglaša vseobsegajočega božjega prava. Zato je mogoče raznolikost sekularne zakonodaje posamičnih narodov priznati in spoštovati, ne da bi ogrozili evropsko enotnost. Ni naključje, da so upad krščanske vere v Evropi spremljala prizadevanja za vzpostavitev politične enotnosti – imperij denarja in predpisov pod krinko psevdoreligioznega univerzalizma, ki ga gradi Evropska unija.

Krščanstvo je spodbujalo kulturno enotnost.

10. Resnična Evropa priznava enako dostojanstvo vsakemu posamezniku, ne glede na spol, stan ali raso. Tudi to izhaja iz naših krščanskih korenin. Naše plemenite vrline nedvomno izhajajo iz krščanske dediščine: pravičnost, sočutje, usmiljenje, odpuščanje, mir, dobrodelnost. Krščanstvo je v odnosu med moškim in žensko

Evropo hranijo krščanske korenine.

naredilo revolucijo. Na edinstven način je ovrednotilo ljubezen in medsebojno zvestobo. Zaveza poroke omogoča tako moškim kot ženskam, da rastejo v občestvu. Zato se žrtvujemo za svoje zakonske partnerje in otroke. Ta duh razdajanja samega sebe je tudi krščanski prispevek k Evropi, ki jo ljubimo.

11. Resnična Evropa se navdihuje tudi pri klasični tradiciji. Prepoznamo se v literaturi starodavne Grčije in Rima. Kot Evropejci si prizadevamo za veličino klasičnih vrlin. Včasih je to privedlo do nasilnega tekmovanja za prevlado. Vendar pa težnja po odličnosti vseskozi navdihuje Evropejce in Evropejke, da ustvarjajo glasbena in umetniška dela neprimerljive lepote in dosegajo izjemne preboje v znanosti in tehnologiji. V resnični Evropi nikoli niso bili pozabljeni temeljne vrline samozavestnih Rimljanov ter ponosno državljansko udejstvovanje in duh filozofskega raziskovanja Grkov. Tudi ta dediščina je naša.

Klasične korenine spodbujajo odličnost.

12. Resnična Evropa nikoli ni bila popolna. Ni narobe, da se zagovorniki lažne Evrope zavzemajo za razvoj in reforme. Veliko od tega, kar je bilo doseženega od leta 1945 in 1989, moramo občudovati in ceniti. Naše skupno življenje je projekt v delu, ne okostenela dediščina. Toda prihodnost Evrope temelji na prenovljeni zvestobi našim najboljšim izročilom, ne pa na lažnem univerzalizmu, ki zahteva pozabo in zavračanje samih sebe. Začetek Evrope ni bilo razsvetljenje. Naš ljubljani dom ne bo izpolnjen z Evropsko unijo. Resnična Evropa je in bo vedno skupnost narodov, hkrati samostojnih, včasih celo izrazito, a vendar povezanih v duhovni dediščini, o kateri skupaj razpravljamo, jo razvijamo, jo delimo in jo ljubimo.

Evropa je skupen projekt.

+++

13. Resnična Evropa je v nevarnosti. Ljudska suverenost, nasprotovanje imperijem, svetovljanstvo, ki je sposobno državljanske pripadnosti, krščanska dediščina humanega in dostojanstvenega življenja, živa vez z našo klasično dediščino – vse to izginja. Medtem ko zagovorniki lažne Evrope gradijo svoj ponarejeni »krščanski svet« univernih človekovih pravic, mi izgublamo svoj dom.

Izgublamo svoj dom.

14. Lažna Evropa se ponaša z edinstveno zavezanostjo človekovi svobodi. Ta svoboda pa je zelo enostranska. Prodaja se kot osvoboditev od vseh omejitev: kot seksualna svoboda, svoboda izražanja svoboda »biti to, kar si«. Generacija '68 šteje te svoboščine za dragoceno zmago nad nekoč vsemogočnim in represivnim kulturnim okol-

Prevladuje lažna svoboda.

jem. Imajo se za velike osvoboditelje in svoje prestopke razumejo kot plemenite moralne dosežke, za katere bi jim moral biti ves svet hvaležen.

15. Za mlajše generacije Evropejcev pa je realnost veliko manj rožnata. Razuzdani hedonizem pogosto vodi v dolgočasje in v globok občutek brezcilnosti. Zaveza poroke je razrahljana. Najgloblje želje naših mladih, da bi oblikovali družine in imeli otroke, se nemalokrat izgubijo v kalnem morju spolne svobode. Svoboda, ki zatira naša najgloblja hrepenenja, postane prekletstvo. Zdi se, da naše družbe vedno bolj zapadajo v individualizem, izolacijo in brezcilnost. Namesto svobode smo obsojeni na prilagajanje praznemu potrošništvu in medijsko gnani kulturi. Dolžni smo povedati resnico: generacija '68 je uničevala, ni pa gradila. Ustvarila je praznino, ki jo zdaj polnijo družbeni mediji, ceneni turizem in pornografija.

Široko so razširjeni individualizem, osamljenost in brezcilnost.

16. Medtem ko slišimo hvalisanje o svobodi, kakršne menda še ni bilo, je evropsko življenje vse bolj regulirano. Pravila, ki jih pogosto oblikujejo tehnokrati v soglasju z močnimi interesi, urejajo naša delovna razmerja, naše poslovne odločitve, naše izobraževalne kvalifikacije, naše informativne in razvedrilne medije. Evropa si zdaj prizadeva zaostri obstoječe predpise o svobodi govora, tej izvorni evropski svobodi, ki pomeni javno izražanje svobode vesti. Tarča teh zaostritev niso obscenosti ali drugi napadi na dostojnost v javnem življenju. Namesto tega evropski vladajoči razred očitno želi omejiti politični diskurz. Politične voditelje, ki opozarjajo na neprijetne resnice o islamu in o priseljevanju, pozivajo pred sodišča. Politična korektnost uveljavlja močne tabuje, ki preprečujejo izzivanje statusa quo. Lažna Evropa v resnici ne spodbuja kulture svobode. Promovira kulturo tržno usmerjene homogenosti in politično vsiljenega prilagajanja.

Smo regulirani in vodeni.

17. Lažna Evropa se ponaša tudi z izjemno zavezanostjo enakosti. Trdi, da spodbuja nediskriminacijo in vključevanje vseh ras, religij in identitet. Na tem področju je prišlo do resničnega napredka, vendar hkrati do utopičnega razkoraka z resničnostjo. V času te generacije se je Evropa zavzela za veliki projekt multikulturalizma. Zahtevati ali že samo spodbujati vključitev muslimanskih priseljencev v naše navade in običaje, kaj šele v našo vero, je bilo predstavljeno kot velika krivica. Zavezanost načelu enakosti naj bi zahtevala, da se odpovemo vsakemu namigu, da je naša kultura boljša. Protislovno

Multikulturalizem ne deluje.

je, da evropski multikulturni podvig, ki zanika krščanske korenine Evrope, pretirano zlorablja univerzalni krščanski ideal ljubezni do bližnjega. Od evropskih ljudstev zahteva svetniško stopnjo samoza- vračanja. Kolonizacijo naših domovin in propad naše kulture naj bi imeli za veličastni dosežek Evrope 21. stoletja. Sami sebe naj bi kolektivno žrtvovali zaradi neke nove svetovne skupnosti miru in blaginje, ki naj bi se rojevala.

18. V tem razmišljanju je kar nekaj zlonamernosti. Večina naše vlada- joče elite nedvomno predpostavlja premoč evropske kulture, ki pa naj se ne bi javno izpostavljala na način, ki bi lahko užalil priseljence. Zaradi te premoči mislijo, da se bo asimilacija zgodila naravno in hitro. V ironičnem odmevu stare imperialistične miselnosti vlada- joče elite v Evropi domnevajo, da bodo nekako po zakonih narave ali zgodovine »oni« nujno postali podobni »nam« – in da je nepred- stavljivo, da bi se lahko zgodilo tudi obratno. Dokler do tega ne pride, pa je multikulturalizem postal uradno terapevtsko orodje za nesrečne, a »časne« kulturne napetosti

Zlonamernost raste.

19. Zlonamernosti je še več in je temnejše vrste. V eni generaciji se je večji del našega vladajočega razreda odločil, da je v njegovem interesu čedalje hitrejša globalizacija. Zgraditi želijo nadnacionalne institu- cije, ki niso pod nadzorom suverenega ljudstva. Vse bolj je jasno, da »demokratični primanjkljaj« v Evropski uniji ni le tehnična težava, ki se jo da odpraviti s tehničnimi sredstvi. V resnici je ta primanjkljaj načrten in ga goreče branijo. Legitimirajo ga kot ekonomsko nujnost na eni strani in z avtonomno razvijajočo se mednarodno zakonodajo o človekovih pravicah na drugi. Nadnacionalni mandarini iz insti- tucij EU so zaplenili politično življenje Evrope in odgovarjajo na vse izzive s tehnokratskim odgovorom: Ni alternative. To je mehka, vendar vse resničnejša tiranija, v kateri živimo.

Vedno več je tehnokratske tiranije.

20. Aroganca lažne Evrope postaja vse očitnejša, kljub naporom njenih zagovornikov, da bi jo zavili v udobne iluzije. Predvsem pa je lažna Evropa šibkejša, kot si je kdor koli mislil. Zabava in potrošništvo ne spodbujata aktivnega državljanstva. Brez višjih ide- alov in odvrnjeni od izražanja domoljubnega ponosa zaradi multi- kulturalizma se naše družbe težko lotevajo lastne obrambe. Poleg tega se državljansko zaupanje in družbena povezanost ne moreta ob- noviti z retoriko vključevanja ali nekega brezosebnega gospodarskega sistema, ki ga obvladujejo ogromne mednarodne korporacije. Bod- imo iskreni: evropske družbe se razgrajujejo. Če le odpremo oči,

Lažna Evropa je krljka in impotentna.

bomo videli vse večjo rabo vladne moči, socialnega inženiringa in indoktrinacije v izobraževanju. Do zob oborožene vojske na naše ulice ni poslal samo islamski terorizem. Težko oborožena policija mora zaustavljati nasilne proteste proti oblasti in celo pijane množice nogometnih navijačev. Fanatizem športne pripadnosti je obupen znak globoke človeške potrebe po solidarnosti, ki ostaja sicer v lažni Evropi neizpolnjena.

21. Evropski intelektualci so žal med glavnimi ideološkimi zagovorniki lažne Evrope. Nedvomno so naše univerze eden od slavnih dosežkov evropske civilizacije. Toda če so si nekoč prizadevale, da bi modrost preteklih obdobij prenašale na nove generacije, danes večina na univerzah enači kritično razmišljanje z nespametnim odklanjanjem preteklosti. Vodilo evropskega duha sta bili rigorozno disciplinirana intelektualna poštenost in objektivnost. Toda v zadnjih dveh generacijah se je ta plemeniti ideal spremenil. Asketizem, ki je nekoč želel um osvoboditi tiranije prevladujočega mnenja, je postal pogosto samovšečno in nekritično gibalo proti vsemu, kar je nam lastno. Ta drža kulturnega zavračanja deluje kot cenen in preprost način, da bi bili videti »kritični«. V eni generaciji je to, kar je bilo sprva preizkušeno v predavalnicah, postalo doktrina, dogma. Le kdor se temu pridruži, velja za razsvetljenega in duhovno izbranega. Posledica vsega tega je, da so naše univerze danes postale aktivni dejavniki vztrajnega kulturnega uničevanja.

Prevladalo je zavračanje lastne kulture.

22. Naši vodilni razredi se zavzemajo za človekove pravice. Borijo se proti podnebnim spremembam. Gradijo globalno povezano tržno gospodarstvo in usklajujejo davčne politike držav. Spremljajo napredek pri doseganju enakopravnosti spolov. Zelo veliko delajo za nas! Ali je sploh pomembno, na kakšen način so zasedli svoje položaje? Ali je važno, če so ob tem evropska ljudstva čedalje bolj skeptična do svojega vodstva?

Elite arogantno paradirajo s svojimi krepostmi.

23. Ta naraščajoči skepticizem je popolnoma upravičen. Danes v Evropi prevladuje brezciljni materializem, ki ne zmore motivirati moških in žensk, da bi imeli otroke in osnovali družine. Kultura zanikanja lastne kulture prihodnje generacije oropa identitete. V nekaterih državah so regije, v katerih muslimani živijo avtonomno, neodvisno od lokalnih zakonov, kot da bi bili kolonialisti, ne pa naši sodržavljanji. Individualizem nas izolira drug od drugega. Globalizacija milijonom spreminja življenjsko prihodnost. Če jim to predočimo, naši vodilni razredi trdijo, da se le prilagajamo neizogib-

Obstaja alternativa.

nemu. Nobena druga smer ni možna, zato se je upirati nerazumno. Stvari ne morejo biti drugačne. Tisti, ki se ne strinjajo, naj bi trpeli za nostalgijo, za kar si zaslužijo moralno obsodbo kot rasisti ali fašisti. Ker postajajo družbene delitve in državljansko nezaupanje vedno očitnejši, evropsko javno življenje postaja vse bolj nemirno, razdražljivo in nihče ne ve, kje se bo to končalo. Po tej poti ne smemo nadaljevati. Zavrni moramo tiranijo lažne Evrope. Obstaja alternativa.

+++

24. Začetek dela za prenovo je teološko samospoznavanje. Univerzalistične in univerzalizirajoče pretenzije lažne Evrope razkrivajo, da gre za nadomesten verski projekt, vključno z močnimi verskimi vezami in anatemami. To je močno mamilo, ki paralizira Evropo kot politično telo. Vztrajati moramo, da so verske težnje stvar religije, ne politike, še manj pa birokracije. Da bi si povrnili politično in zgodovinsko pobudo, je nujno, da spet sekulariziramo evropsko javno življenje.

Zavrni moramo nadomestno religijo.

25. To bo od nas zahtevalo, da se odrečemo pohabljenemu jeziku, ki se izogiba odgovornosti in spodbuja ideološke manipulacije. Govor o raznolikosti, vključenosti in večkulturnosti je prazen. Pogosto je takšen jezik uporabljen za to, da naše napake predstavi kot dosežke: da je že izražanje socialne solidarnosti »dejansko« znak dobrodošlice, strpnosti in vključevanja. To je marketinški jezik, jezik, ki se trudi zakriti stvarnost in je ne osvetliti. Obnoviti moramo zavezujoče spoštovanje resničnosti. Jezik je občutljiv instrument, ki je zlorabljen, če ga uporabljamo kot gorjačo. Mi bi morali biti zaščitniki jezikovne poštenosti. Demonizacija nekoga ali nečesa je znak dekadence našega sedanjega trenutka. Ne smemo dopuščati verbalnega ustrahovanja, še manj groženj s smrtjo. Tiste, ki govorijo razumno, moramo zaščititi, četudi mislimo, da so njihova stališča zmotna. Prihodnost Evrope mora biti liberalna v najboljšem smislu, kar pomeni, da se zavzema za robustno javno razpravo brez groženj, nasilja in prisile.

Obnoviti moramo resnični liberalizem.

26. Da premagamo urok lažne Evrope in njene utopične, psevdoreligiozne križarske vojne za svet brez meja, moramo spodbuditi nove vrste državištva in nove vrste državnikov. Dober politični vodja skrbi za skupno dobro nekega ljudstva. Dober državnik gleda na našo skupno evropsko dediščino in na naše nacionalne tradicije

Potrebujemo odgovorne državnike.

kot na veličastno, poživljajoče, a tudi krhko darilo. Ne zavrača te dediščine niti ne tvega izgube vsega tega zaradi nekih utopičnih sanj. Takšni voditelji si želijo priznanja svojih ljudi; ne iščejo odobravanja »mednarodne skupnosti«; ki je dejansko aparat za odnose z javnostjo neke oligarhije.

27. Ko priznavamo poseben značaj evropskih narodov in njihovega krščanskega pečata, nas ne smejo zaslepiti lažnive trditve multikulturalnikov. Priseljevanje brez asimilacije je kolonizacija, in to je treba zavriniti. Upravičeno pričakujemo, da se bodo tisti, ki se priselijo v naše dežele, vključili v naše države in sprejeli naš način življenja. To pričakovanje mora podpirati trdna politika. Jezik multikulturalizma je bil uvožen iz Amerike. Toda veliko obdobje imigracij se je v Ameriki zgodilo na prelomu 20. stoletja, ki je bilo obdobje izjemno hitre gospodarske rasti, v deželi skoraj brez socialne države in z zelo močnim občutkom nacionalne identitete ter pričakovanjem, da se bodo vanjo priseljenci asimilirali. Po sprejemu velikega števila priseljencev je Amerika skoraj popolnoma zaprla vrata za dve generaciji. Evropa se mora nekaj naučiti iz te ameriške izkušnje in ne sprejemati modernih ameriških ideologij. Ta izkušnja nam pove, da je delovno mesto močan vzvod asimilacije, da lahko velikodušen sistem socialnega varstva prepreči asimilacijo in da preudarno politično vodstvo včasih narekuje zmanjšanje priseljevanja, tudi drastično. Ne smemo dopustiti, da bi ideologija multikulturalnosti deformirala našo politično presojo o tem, kako najbolje služiti skupnemu dobremu. Ta predpostavlja nacionalne skupnosti, v katerih je dovolj enotnosti in solidarnosti, da vidijo njihovo dobro kot skupno.

Obnoviti moramo nacionalno enotnost in solidarnost.

28. Po drugi svetovni vojni so v Zahodni Evropi zrasle živahne demokracije. Po razpadu sovjetskega imperija so tudi srednjeevropske države obnovile svojo državljansko vitalnost. To dvoje sodi med najdragocenejše dosežke Evrope. Vendar bosta oba dosežka izgubljena, če se ne bomo spoprijeli s priseljevanjem in demografskimi spremembami v svojih narodih. Samo imperiji so lahko multikulturalni, kar bo Evropska unija postala, če ne bomo ponovno vzpostavili solidarnosti in državljanske enotnosti kot meril za ocenjevanje politike priseljevanja in strategije asimilacije.

Samo imperiji so multikulturalni.

29. Mnogi napačno menijo, da je Evropa zmedena samo zaradi polemik o priseljevanju. V resnici je to samo ena razsežnost bolj splošnega družbenega razkroja, ki ga je treba zaustaviti in obrniti. Vrniti moramo dostojanstvo določenim vlogam v družbi. Starši,

Prava hierarhija skrbi za socialno blaginjo.

učitelji in profesorji so dolžni oblikovati osebnosti tistih, za katere skrbijo. Upirati se moramo kultu stroke, ki se uveljavlja na račun modrosti, takta in stremljenja h kultiviranemu življenju. Evrope ne moremo prenoviti brez odločne zavrnitve pretiranega egalitarizma in reduciranja modrosti na tehnično znanje. Podpiramo politične dosežke moderne dobe. Vsak moški in ženska mora imeti enakovrsten glas. Osnovne pravice morajo biti zaščitene. Toda zdrava demokracija zahteva družbene in kulturne hierarhije, ki spodbujajo iskanje odličnosti in dajejo čast tistim, ki služijo skupnemu dobremu. Obnoviti moramo čut za duhovno veličino in ji priznati čast, da se bo naša civilizacija lahko spoprijela tako z rastočo močjo praznega bogastva na eni strani kot z vulgarno zabavo na drugi.

30. Človekovo dostojanstvo je več kot pravica, da te pustijo pri miru, da delaš, kar hočeš. Doktrina mednarodnih človekovih pravic ne izčrpa zahtev po pravičnosti, še manj pa po dobrem. Evropa mora obnoviti soglasje o moralni kulturi, tako da se lahko ljudstvo usmeri k življenju po vrednotah. Ne smemo dopustiti lažnega pogleda na svobodo, ki bi oviral preudarno uporabo zakona za zatiranje slabega. Odpuščati moramo človeške slabosti, vendar Evropa ne more uspevati, ne da bi obnovila skupno prizadevanje za etično ravnanje in človeško odličnost. Kultura dostojanstva izhaja iz poštenosti in iz izpolnjevanja dolžnosti v različnih obdobjih življenja. Obnoviti moramo medsebojno spoštovanje med družbenimi razredi, kar je lastnost družbe, ki ceni prispevke vseh.

Prenoviti moramo moralno kulturo.

31. Čeprav priznavamo pozitivne vidike ekonomije prostega trga, se moramo upreti ideologiji, ki si prizadeva za totalitarnost logike trga. Ne moremo dovoliti, da je vse naprodaj. Dobro delujoči trgi zahtevajo pravno državo, a naša pravna država bi morala biti usmerjena v več kot le gospodarsko učinkovitost. Trgi tudi delujejo najbolje, če so ugnezdjeni v močne socialne institucije, organizirane na njihovih lastnih, netržnih načelih. Gospodarska rast, čeprav koristna, ni najvišja dobrina. Trgi morajo biti usmerjeni k socialnim ciljem. Danes korporativni gigantizem ogroža celo politično suverenost. Države morajo sodelovati, da bi obvladale predrznost in brezumnost svetovnih gospodarskih sil. Potrjujemo potrebo po preudarni uporabi vladnih pristojnosti za vzdrževanje negospodarskih družbenih dobrin.

Tržno gospodarstvo mora biti usmerjeno k socialnim ciljem.

32. Menimo, da ima Evropa zgodovino in kulturo, ki ju je vredno ohranjati. Vendar pa naše univerze prepogosto izdajajo našo

Izobraževanje je treba reformirati.

dediščino. Spremeniti moramo učne načrte, da bodo govorili o naši skupni kulturi, ne pa indoktrinirali mlade v kulturo samozavračanja. Učitelji in mentorji na vseh ravneh imajo dolžnost spomina. Biti bi morali ponosni na svojo vlogo mostu med preteklimi in prihodnjimi generacijami. Prav tako moramo prenoviti visoko kulturo Evrope, tako da vzpostavimo plemenito in lepo kot naš skupni standard in zavračamo degradacijo umetnosti v neke vrste politično propagando. To bo zahtevalo rast nove generacije podpornikov. Korporacije in birokracije so se izkazale za slabe skrbnike umetnosti.

33. Poroka je temelj civilne družbe in osnova za harmonijo med moškimi in ženskami. To je intimna vez, ki je organizirana okoli vzdrževanja gospodinjstva in vzgoje otrok. Potrjujemo, da so naše najpomembnejše vloge v družbi in kot človeških bitij, da smo očetje ali matere. Poroka in otroci so sestavni del kakršne koli vizije človeškega razcveta. Otroci zahtevajo žrtve teh, ki jih priključijo na svet. Ta žrtev je plemenita in jo je treba ceniti. Podpiramo preudarne socialne politike za spodbujanje in krepitev zakonske zveze, rojevanja in vzgoje otrok.

Družba, ki ne sprejema otrok, nima prihodnosti.

+++

34. Danes je Evropa zelo zaskrbljena zaradi vzpona nečesa, kar se imenuje »populizem«, čeprav izraz ni natančno opredeljen in se uporablja večinoma kot žaljivka. Do populizma imamo zadržke. Evropa mora temeljiti na globoki modrosti svojih tradicij, ne pa da se opira na preproste slogane in nagovarjanje čustev, ki delijo. Kljub temu pa priznavamo, da marsikaj v tem novem političnem pojavu lahko predstavlja zdrav upor proti tiraniji lažne Evrope, ki označuje kot »antidemokratsko« kakršno koli grožnjo njenemu monopolu nad moralno legitimnostjo. Tako imenovani »populizem« upravičeno izziva diktaturo statusa quo, »fanatizem centra«. To je znak, da se lahko tudi sredi naše degradirane in osiromašene politične kulture ponovno rodi zgodovinska dejavnost evropskih narodov.

Na populizem je treba odgovoriti.

35. Kot napačno zavračamo trditev, da ni nobene odgovorne alternative za umetno, brezdušno solidarnost enotnega trga, transnacionalno birokracijo in plitvo zabavo. Kruh in igre niso dovolj. Odgovorna alternativa je resnična Evropa.

Naša prihodnost je resnična Evropa.

36. V tem trenutku pozivamo vse Evropejce, da se nam pridružijo pri zavrnitvi utopične fantazije o večkulturnem svetu brez meja.

Prevzeti moramo odgovornost.

THE PARIS STATEMENT

Upravičeno ljubimo svoje domovine in si prizadevamo, da svojim otrokom zapustimo vse tiste plemenite stvari, ki smo jih prejeli kot svojo dediščino od svojih staršev. Kot Evropejci delimo tudi skupno dediščino, in ta dediščina od nas zahteva, da v miru živimo skupaj kot Evropa narodov. Prenovimo nacionalno suverenost in obnovimo dostojanstvo politične odgovornosti za prihodnost Evrope, ki si jo delimo.

Philippe Bénéton (France)

Rémi Brague (France)

Chantal Delsol (France)

Roman Joch (Česko)

Lánczi András (Magyarország)

Ryszard Legutko (Polska)

Pierre Manent (France)

Janne Haaland Matlary (Norge)

Dalmacio Negro Pavón (España)

Roger Scruton (United Kingdom)

Robert Spaemann (Deutschland)

Bart Jan Spruyt (Nederland)

Matthias Storme (België)